

Lýdie Purová - životopis

Paní Lýdie Purová, rozená Beštová, se narodila 28.7.1932 v obci Český Strakov, která se nacházela na Volyni. Byla jediné dítě Štěpána a Olgy Beštových.

Volyně byla rozdělena na dvě části, polskou a ukrajinskou, která spadala pod Sovětský svaz. Paní Purová vyrůstala v polské části.

V roce 1939, když paní Purová nastoupila do 2. třídy, začala 2. světová válka. Když si na začátku války Německo a Sovětský svaz Polsko rozdělili, Sovětský svaz obsadil i polskou část Volyně. Strýc paní Purové měl mlýn a velké stavení, a když mu ho začali Ukrajinci drancovat, bylo mu ohroženo zastřelením, pokud bude dělat problémy. Snažil se zabránit ničení mlýnu, a tak byl bohužel kvůli neposlušnosti zastřelen a jeho rodina poslána na Sibiř. Cesta na Sibiř byla krutá a mrazivá, a proto dcera sestřenic přežila jen díky peřinám, do kterých ji zabalili. Teta sbírala v létě brusinky, které celé její rodině dodávaly potřebné vitamíny, díky kterým to na Sibiři přečkali ve zdraví do konce války.

Na konci 3. třídy v roce 1941 musela školu paní Purová ukončit, protože na Sovětský Svaz zaútočilo Německo. Když jejich vesnici Němci bombardovali, jen o vlasek unikla smrti. Školu pak dokončila až po konci války - na české škole v Lucsku.

Během války zažila další nebezpečné okamžiky. Jednou v noci začali na dveře klepat ukrajinští vojáci - Banderovci, kteří utlačovali polské občany. Odněkud se dozvěděli, že rodina paní Purové doma schovávala polské sousedy. Vojáci vyžadovali prohlídku domu. Všem hrozila smrt.. Tatínek paní Purové nabídl vojákům vykrmená prasata, aby odvedl pozornost od jejich zájmu jít dovnitř.

Paní Purová často jezdívala do Českého Malína, který byl vzdálený 15 km od Ledochovky a bylo to její oblíbené místo, ve kterém strávila část dětství a měla k němu velmi blízký vztah. Bydlela zde velká část její rodiny. Trávila tam každé léto, rozumněla si se svými bratřenci a sestřenicemi, a vždycky se těšila, až tam zase pojedou. 13. července 1943 byl však Český Malín z neznámých důvodů vypálen. Nacisté jej přepadli a jeho obyvatele vyvraždili, bylo jich přes 400 z toho 100 dětí do 14 let. Při této události jí zemřelo spoustu blízkých lidí. Proto není divu, že i dnes, když slyší německou řeč, ihned cítí úzkost.

Po válce v roce 1947 se rodina přestěhovala z nebezpečné Volyně do Československa. Tehdy bylo paní Purové 14 let. Celá cesta trvala 14 dní a museli si vystačit jen s jídlem, které nachystala maminka.

Těžce se jí zvykalo na češtinu, kterou se doma prohodilo jen pár slov.

Maminka paní Purové pracovala v Prametu, tatínek jako veterinář. Paní Purová studovala na Gymnáziu, kde v roce 1952 získala maturitu. Pak studovala na farmaceutické fakultě v Brně, kterou dostudovala v roce 1957. Za manžela si v roce 1957 vzala spolužáka z Gymnázia a společně postavili dům v Šumperku, kam se přestěhovali a narodily se jim dvě děti. Do důchodu pracovala jako magistra farmacie v lékárně v Šumperku. V dnešní době se paní Purová ráda věnuje své zahradě, největší radost jí ale přináší její rodina a vnoučata.

Život paní Purové nebyl vždy lehký, vždy se ale řídila svým heslem :
“Vytrvat, nevzdávat se a nikdy se nelítovat” .